

P. HORVÁTH LÁSZLÓ DRÁMÁJA ELÉ

P. Horváth László 1930-ban született Pápán, munkáscsaládból. Apja vasbeton-szerelő volt és ő maga is 21 éves koráig gyári munkásként dolgozott. Közben esti tagozaton elvégezte a gimnáziumot, majd beiratkozott az egyetemre, megszerezte a tanári diplomát, tanított magyar irodalmat, megnősült, három gyermeke van. Mint fiatal költőt, 1953-ban a Csillag mutatta be, később a rádió is, többször — és mindannyiszor (már közel a negyvenhez is) fiatal költőként. 1969-ben verseskötete jelent meg a Magvetőnél. Ekkor már két drámáját is játszották, egyiket a Déry-né Színházban, másikat Békéscsabán, a Népművelési Intézet kiadásában pedig napvilágot látott Meztelen csiga című drámája, majd egy egyfelvonásos: a Sajnálatos eset, amelyet később az Irodalmi Színpad mutatott be. Legutóbb az Írószövetség Drámai Szakosztályának találkozóján Mária Magdolna című drámáját Kohut Magda és Sinkovits Imre olvasta fel. Hat drámája ez év tavaszán Pütkösi király címmel kötetben is megjelent.

Sajátos dramaturgiájának legjellemzőbb példája a Mária Magdolna. Kétszemélyes drama. A színen — a feltámasztott Lázár sírbarlangjában — mindvégig ketten vannak: Magdolna és Lázár. De ez a két személy is valójában egy. A dráma tényleges színhelye: Mária Magdolna képzeletvilága. A gondolatai, ahogy kétség és hit, csüggedés és remény viaskodik bennük a bizonyosságért. Így idézi föl az életet mindig gyakorlati oldaláról néző Mártát, testvérüket Lázárt, Lázár alakjában pedig a két apostolt: Pétert meg Jánost, és Efraimot, a gazdag kereskedőt, aki Magdolna kezét kéri, de végül Mártát veszi feleségül. Magdolna nemet mond, mert Magdolna az Igazságé. Az Igazság — Jézus — támasztotta föl a testvérét, és még előbb őt is új életre hívta az életben való halálból, a bűnből. P. Horváth drámája tehát két hangra alkalmazott egyetlen nagy monológ, költői megkomponált vallomás az Igazságról. Érzékletesen, emberi hitelességgel ábrázolja azt a Történelmi Pillanatot, amikor a megváltás már végbement, de még nem virradt fel pütkösd reggele. „Valami elkezdődött!... Valami megtörtént!... Letagadhatatlanul. Visszavonhatatlanul!” — visszhangzanak Mária Magdolna lelkében a Jánostól hallott szavak, de sem Magdolna, sem az apostolok nem értik még a teljes valóságot. a Lélek — Isten Lelke — majd csak ezután jön el, hogy megvilágosítsa őket.

(B. L.)

MÁRIA MAGDOLNA

(Részletek)

Írta P. HORVÁTH LÁSZLÓ

ELSŐ RÉSZ

Szoba nagyságú sírbarlang Jeruzsálem határában. Bal oldalon kissé elől, óriási hosszúság, lapos kő a halott számára. Körülötte néhány kisebb faragott kő hever. Hátról a jobb oldalon kőlépcső vezet fel a külvilágra. A lépcsőt, részben a barlangot is megvilágítja a késő délutáni nap.

A nagy lapos kővön felénk fordulva mozdulatlanul ül a még mindig szép MÁRIA MAGDOLNA.

A lépcső felett a nyílás egy pillanatra elsötétedik, majd megjelenik LÁZÁR, MÁRIA M.: férji testvére. Kezében égő lámpás.

MÁRIA M.: (Anélkül, hogy hátrafordulna.) Íme, eljött Lázár az én testvérem.

LÁZÁR: (Megáll a lépcső alján.) Te mondd, Mária. (Magasra emeli a lámpást, miközben körülnéz, megborzong.) Kerestelek és megtaláltalak.

MÁRIA M.: Biztos vagy benne?

LÁZÁR: Hogy megtaláltalak?

MÁRIA M.: Hogy megtaláltál?!

LÁZÁR: (*Még mindig Mária M. mögött.*) Nem. Nem vagyok benne biztos. (*Egy köre leteszi a lámpást, a lángot lejjebb csavarja.*) De kerestelek, Mária.

MÁRIA M.: Magdolna.

LÁZÁR: De kerestelek, Mária Magdolna.

MÁRIA M.: Mert így ismernek engem.

LÁZÁR: Így ismernek.

MÁRIA M.: Neked azért lehetek Mária is.

LÁZÁR: Örülök, hogy Mária vagy.

MÁRIA M.: Mária Magdolna. (*Szünet.*) Tehát kerestél.

LÁZÁR: Kerestelek.

MÁRIA M.: És még mindig keresel?

LÁZÁR: (*Tekintete tétován siklik ide-oda a barlang mennyezetén és a falakon. Jobb tenyerével dörzsöli a bal felső karját.*) Hűvös van itt. Nagyon hűvös van.

MÁRIA M.: Mert ez egy sírbarlang. Azért.

LÁZÁR: (*Idegesen.*) Jól tudom, hogy ez egy sírbarlang!

MÁRIA M.: Ez a — te sírbarlangod.

LÁZÁR: (*Idegesen.*) Jól tudom, hogy ez az — én sírbarlangom!

MÁRIA M.: Bocsáss meg! Helyesbítenem kell! Ez a te — volt sírbarlangod.

LÁZÁR: (*Megnyugszik.*) Köszönöm. Így már jobb. (*Szünet.*) Nem szeretek itt lenni, Mária. Nagyon nem szeretek itt lenni.

MÁRIA M.: Megértelek. Tökéletesen megértelek. A sírbarlangok roppant barátságatlanok... Általában. Még használat után is.

LÁZÁR: Akkor hogy jutott eszedbe éppen idejönni?

MÁRIA M.: De vannak barátságos és kellemes sírbarlangok. Kivételesen. — Azt kérdezed, hogyan jutott eszembe épp idejönni?

LÁZÁR: Igen! Hogyan jutott eszedbe éppen idejönni?

MÁRIA M.: Sehogy. Egyáltalán nem jutott eszembe. (*Szünet*) Kerestél, és még nem találtál meg engem. Még nem biztosan.

LÁZÁR: Ezt már leszögeztük, Mária.

MÁRIA M.: Szögekről ne beszélj! (*Behunyja a szemét.*) Még mindig hallom, ahogy a tenyerébe verik a szögeket. Látom is. (*Sóhajtt.*) Csak az arcát nem látom már. (*Szünet.*) Egy ideig még láttam a szemem mögött. De most már nem látom.

LÁZÁR: Ezt igazán gyönyörűen mondtad, Mária.

MÁRIA M.: Mert olyan felemelő pillanat volt.

LÁZÁR: Igen. Amikor felemelték a kereszten.

MÁRIA M.: Hogy lássa a világ. Lássák az emberek, és minden élő teremtménye Istennek a tisztát, az igazat meghalni a gonoszok, a bűnösök halálával. — Micsoda ellentmondás!

LÁZÁR: Óriási ellentmondás!

MÁRIA M.: Az ilyen ellentmondásoknak mindig van valami döbbenetes, ünneplés hangulatuk.

LÁZÁR: Pontosan és kellemesen fogalmazol. Választékos a te beszéded. Okos vagy, Mária, és borzasztóan művelt.

MÁRIA M.: Méltatlan vagyok a dicséretedre. Nem szívesen hallom, amit mondasz.

LÁZÁR: Pedig szívesen dicsérlek. És őszintén.

Csend.

MÁRIA M.: (*Most fordul először Lázár felé.*) Csak dicsérjed Máriát, Simon Péter, nyugodtan. — Megszoktam már, hogy mindenki őt dicséri.

LÁZÁR: Dicsérlek én téged is, Márta. Már hogyan dicsérnélek! Külön dicsérem azokat a szép, nagy, erős kezeidet, amelyekben csak úgy ég a munka!...

MÁRIA M.: Miért? Simon Péter szégyelli már, hogy olyan hosszú ideig a halászatból élt?

LÁZÁR: Dehogy szégyelli. Különösen Lázár házának legderekkabb szolgálólánya előtt nem szégyelli.

MÁRIA M.: (*Kissé resignáltan.*) Lázár házána — egyetlen szolgálólánya előtt. És idősebb nővére előtt. — Úlj le már, Simon Péter, és árudd el, miért jöttél!

Csend.

LÁZÁR: (*Mereven.*) Nem szeretem az ilyen kifejezéseket.

MÁRIA M.: Milyen kifejezéseket?

LÁZÁR: Hogy: áruld el.

MÁRIA M.: Mi van ebben?

LÁZÁR: Hogy mi van ebben, Márta?! — Benne van az árulás! Vagy ha nincs benne, olyan — mintha benne volna!

MÁRIA M.: Megértelek. Tökéletesen megértelek. Az árulást én sem szeretem, amióta a Mi Urunk... Szegény!

— — — — —
MÁRIA M.: Máriához jöttél?

LÁZÁR: (*Bizonytalanul.*) Tulajdonképpen... hozzá.

Csönd.

MÁRIA M.: Csak sokára jön meg. Azért megvárod?

LÁZÁR: Inkább üzenetet hagynék. Ha átadnád. (*Szünet.*) Holnap este, amikor feljön a hold, legyen ott a... az Olajfák hegyén.

MÁRIA M.: Az Olajfák hegyén?

LÁZÁR: Az Olajfák hegyén.

MÁRIA M.: A Getsemáné kertjében?

LÁZÁR: A Getsemáné kertjében. — Kinek így, kinek úgy. (*Szünet.*) Az a fontos, hogy ott legyen.

MÁRIA M.: Miért fontos?

LÁZÁR: Azért fontos, mert... ha egy pillanatra abbahagyod a lencsepucolást, magad is kitalálhatod.

MÁRIA M.: (*Nem hagyja abba.*) A lencsének meg kell főni, mire hazajönnek. (*Szünet.*) Tanácskoztok?

LÁZÁR: Amikor feljön a hold.

— — — — —
MÁRIA M.: Félték, Simon? Simon Péter?

LÁZÁR: Jobb félni, mint megijedni.

MÁRIA M.: Most aztán nem tudjátok, hogy mihez kezdjétek. (*Szünet.*) Biztosak vagytok benne, hogy feltámadott?

LÁZÁR: Márta, ezt éppen te kérdezed?

MÁRIA M.: Lázár az más! Lázár itt maradt közöttünk. — Mindenki láthatja. Mindenki, aki kíváncsi rá.

— — — — —
MÁRIA M.: Én vagyok az Igazság és az Élet — valahogy így mondta. Igaz?

LÁZÁR: Igaz. — Én vagyok az Igazság és az Élet.

MÁRIA M.: És ti látni akartátok az Igazságot, hogy élni tudjatok. Látni akartátok, hogy feltámadott az Igazság. Hogy nem lehet végleg megölni az igazságot.

MÁRIA M.: Most még süt a nap.

LÁZÁR: És ragyognak a város fehér falai.

MÁRIA M.: Hagyjad a várost, Lázár! — Besüt ide is. (*Szünet.*) Nézd a hátad mögött a démonokat.

LÁZÁR: (*Rémülten megfordul.*) Hol?

MÁRIA M.: A hátad mögött.

LÁZÁR: (*Ismét megfordul.*) Hol vannak?

MÁRIA M.: (*Nyugodtan.*) A hátad mögött.

LÁZÁR: (*Ismét megfordul.*) Nem látom őket, Mária! Nem látom őket!

MÁRIA M.: Mert a hátad mögött vannak.

LÁZÁR: Hogyan nézzem a hátam mögött, amikor a hátam mögött vannak?!

MÁRIA M.: Talán túl hirtelen fordulsz.

Csönd.

LÁZÁR (*Lassan, nagyon óvatosan fordul meg.*) Íme, lassan fordulok, és még sincsen más, csak a szürke kőfal.

MÁRIA M.: Mert ez sírbarlang. Azért.

LÁZÁR: (*Idegesen.*) Jól tudom, hogy ez egy sírbarlang!

MÁRIA M.: Ez a te sírbarlangod — volt. (*Szünet.*) De a démonok mégis ott vannak. Pontosabban itt. Bezárva a kőfalakba.

LÁZÁR: Hogy kerülnek az — én sírbarlangomba a — te démonaid?!

MÁRIA M.: Fogalmam sincs, Lázár. Fogalmam sincs. A tény azonban az, hogy itt vannak. (Szünet.) Valószínű kölcsönvették a — te sírbarlangodat. (Szünet.) Mert nekem még nincs sírbarlangom. (Szünet.) Még sírbarlangom sincs. (Szünet.) De már nem veszélyesek.

LÁZÁR: Aha! Mintha látnám az egyiket. (A lámpással megvilágítja a jobb oldali falat.)

MÁRIA M.: Az ott Zebub, a Húslégy.

LÁZÁR: Igen, Zebub, a Húslégy.

MÁRIA M.: Az meg Akbar, az Egér.

LÁZÁR: Igen, ez meg Akbar, az Egér.

MÁRIA M.: Az meg Atalléf, a Denevér.

LÁZÁR: Ez meg Atalléf, a Denevér. — Bár ha jobban megnézem, cseppet sem hasonlít a denevérré.

MÁRIA M.: Inkább egy kődudorra.

LÁZÁR: Egy — kiálló kődudorra a sziklafalon.

MÁRIA M.: Vagyis?

LÁZÁR: Mit akarsz ezzel a vagyissal?

MÁRIA M.: Én?! — Semmit. Te akarsz valamit ezzel a vagyissal. Azt akarod mondani: vagyis nem hasonlítanak semmire. Pedig hasonlítanak. Sőt, ők maguk azok. (Szünet.) Kölcsönvették a te sírbarlangodat, mert nekem még sírbarlangom sincs.

LÁZÁR: Ezt már mondtad, Mária.

MÁRIA M.: (Nem reagál.) Mindenemet szétsztozottam. (A kavicsokat a nagy lapos köről összesöpri, és a tenyeréből a földre csurgatja.) De ne hidd, hogy sajnálom.

Lázár: Biztos vagyok benne, hogy nem sajnálsz. Hiszen mindenedet az — ő szegényeinek adtad.

MÁRIA M.: Nem az ő szegényeinek. Neki sohasem voltak szegényei.

LÁZÁR: (Mehökken.) Hogy érted ezt, MÁRIA?

Csönd.

MÁRIA M.: Sohasem voltak.

LÁZÁR: Azt hiszem, hogy félreértettük egymást. Ugyanis én azt mondtam, hogy mindenedet az — ő szegényeinek adtad. Te — adtad az ő szegényeinek. (Szünet.) Valószínű bennem van a hiba. Kissé pontatlanul fejeztem ki magam.

MÁRIA M.: Nem értettelek félre, Lázár.

LÁZÁR: Nem? — Akkor én értettelek félre téged.

MÁRIA M.: Pontosan fejezted ki magad. De neki mégsem voltak, sohasem voltak szegényei. Így hát nem is adhattam mindenemet az ő szegényeinek. — A szegények a gazdag kereskedőké, a pénzváltóké, a farizeusoké, Heródesé, az előkelő rómaiaké, a helytartóé, Tibérius császáré. (Szünet.) Az ugyancsak előkelő prostituáltaké. Nekik van szükségük a szegényekre. Hogy érezzék, hogy tudják, hogy gazdagok. — (Szünet.) Én a — saját szegényeimnek osztottam szét a vagyonomat, amikor feloldódtam az ő szeretetében.

— — — — —
LÁZÁR: Hol találkoztál vele? Hallod, Márta? Hol találkoztál vele? (Türelmetlenül rázza a másikat.) Miért nem válaszolsz?

MÁRIA M.: Sehol sem találkoztam. Ki sem mozdultam a házból.

LÁZÁR: Akkor miket fecsegsz itt összevissza?!

MÁRIA M.: Csak azt mondta, hogy holnap este, amikor feljön a hold, legyen ott az Olajfák hegyén.

LÁZÁR: A Getsemáné kertjében?

MÁRIA M.: Ide jött Simon, és ezt az üzenetet hagyta.

LÁZÁR: Örült ez a Simon? — Örült mind! Teljesen megőrültek!

MÁRIA M.: Elszédülök, ahogy így kerengsz körülöttem. Mint akit ketrecre zártak.

LÁZÁR: Zártak?! — Erről van szó! Nem akarom, hogy mi is rács mögé kerüljünk! Vagy ami még ennél is rosszabb!...

Csönd.

MÁRIA M.: A keresztre?

LÁZÁR: A keresztre. (Szünet.) Mária hol van?

MÁRIA M.: Járja az ő különös útjait.

LÁZÁR: Milyen különös útjait?

MÁRIA M.: Fogalmam sincs.

LÁZÁR: Akkor honnan tudod, hogy — különös?

MÁRIA M.: Az a baj, hogy Mária nem ismeri a középutat. A ló egyik oldalról a másikra esik. Már azzal is, hogy mindenét szétosztogatta.

MÁRIA M.: Ha én olyan szép lennék, amilyen ő még most is!... (Szünet.) Rosszul gazdálkodott Isten ajándékaival. És még mindig rosszul gazdálkodik. (Szünet.) Fáradt vagy? (Szünet.) Miért is ne lennél fáradt? — Ma sem kaptál munkát.

LÁZÁR: Te mondd, Márta. Túlságosan ismertté váltam a városban. Amióta visszajöttem a... sírból. (Keserűen.) Bár ottmaradhattam volna!...

MÁRIA M.: Hálátlan vagy, Lázár.

LÁZÁR: Ahol a kiszolgáltatottság tövisei teremnek, ott elpusztulnak a hála virágai.

— — — — —
MÁRIA M.: Úgy hallottam, Efráim elvinné őt feleségül.

LÁZÁR: Az a gazdag kereskedő?

MÁRIA M.: Az. Akinek a hajói a messze tengereken úsznak. Tevekaravánjai távoli országok mesés városaiból drága holmikat hoznak.

Csönd.

LÁZÁR: Feleségül?

MÁRIA M.: Feleségül.

— — — — —
LÁZÁR: .... Feltétlenül beszélnem kell Magdolnával.

MÁRIA M.: Engedd meg, uram, hogy addig én megmossam a te lábaidat. Ahogy illik uram.

(Kisebb, tál alakú lapos követ tesz Lázár lába elé, lába fölé hajol, megcsókolja.)

LÁZÁR: Jól esik nekem ez a lábmosás, Márta.

MÁRIA M.: Boldoggá teszel, uram. (Kibontja hosszú, dús haját, és azzal törölgeti Lázár lábát.)

LÁZÁR: Most látom csak, hogy neked is milyen dús, hosszú hajad van.

MÁRIA M.: Igen, uram, Efráim. A hajam hosszú és dús.

LÁZÁR: És majdnem olyan szép, mint Magdolnáé.

MÁRIA M.: De csak — majdnem.

LÁZÁR: (Meggimogatja Mária M. haját.) Majdnem olyan selymes. — Bár én még sohasem simogattam Mária haját. — Még nem volt szerencsém.

MÁRIA M.: Légy türelemmel, uram.

Lázár Mária M. álla alá nyúl, és kíváncsian tekint az alázatosan görnyedő asszony szemébe.

MÁSODIK RÉSZ

A sírbarlangban Mária M. kibontott hajjal Lázár előtt térdel, pontosabban görnyed, mint aki rosszul van. A lépcső felett a nyílás most már teljesen sötét. Bent csak Lázár lámpája világít.

LÁZÁR: (Az asszony álla alá nyúl, és aggódva néz elgyötört arcába.) Rosszul vagy, Mária?

MÁRIA M.: A szögekről hallgass, Lázár!

LÁZÁR: Persze, persze! A szögekről! (Keményen.) Csakhogy én éppen a szögekről akarok beszélni, kedves Máriám. (Feláll, ellép.) A szögekről! Pontosabban Jézus kereszthaláláról. Amiről már beszéltünk ugyan, vagyis inkább — mellébeszéltünk. Alaposan mellébeszéltünk. (Szünet.) Mária, ha egyszer igaz, hogy Isten a szubsztanciák szubsztanciája, ha Isten maga a világ, és mivel mi a világban élünk, tehát Isten bennünk is lakik, és Jézus most Istennél van, akkor miért érezzük mégis hiányát?! Miért nem érezzük őt magát?! Itt — ebben! — az átkozott sírbarlangban?! — Hallgass! Csak azt ne mond, hogy te érzed! Mert ha éreznéd, érezhetnéd otthon is. Nem bújtál volna el előlünk — ide! (Szünet.) Valami szörnyű dolog történt velünk, Mária. Akarjuk vagy sem, gyötör bennünket a kétség.

MÁRIA M.: (*Nagyon gyengéden.*) Így van, János.

LÁZÁR: (*Révülten.*) János?

MÁRIA M.: János. — Lázár mondta, hogy hamarosan felkeresel.

LÁZÁR: És felkerestelek, Magdaléna!

Csönd.

MÁRIA M.: Jó beszélni veled. Nagyon jó beszélni veled — róla. (*Szünet.*) Azt hiszem, nincs más, aki úgy szerette volna őt, ahogy mi szerettük. És ő ugyanúgy szeretett minket.

LÁZÁR: (*Már alig, később egyáltalán nem figyel Mária M.-ra.*) Én ismét látom Jézust. Látással látom!...

MÁRIA M.: És látod a fenevadat!... A hatalmasok egybegyűltek, hogy hadakozzanak azellen, akit Hívnek és Igaznak hívnak.

LÁZÁR: ... És az ő szolgálai ellen. És megfogták a fenevad, a hatalmasok, a hamis próféták, akik imádták a fenevad képét!...

MÁRIA M.: Mind, akik imádták a fenevad képét!...

LÁZÁR: És láték egy nagy fehér királyi széket, és a rajta ülőt, akinek tekintete elől eltűnnek a föld és az ég, és helyük nem találtaték. És látám a halottakat, nagyokat és kicsiket állani az Isten előtt, és könyvek nyittatának meg, majd egy más könyv nyittaték meg, amely az életnek könyve, és megítéltetének a halottak azoktól, amik a könyvekbe voltak írva az ő cselekedei szerint.

Csönd.

MÁRIA M.: Ezután látod az új eget, az új földet, mert az első ég elmúlt vala, és a tenger nincs többé.

LÁZÁR: És én, János, látám a szent várost... az újat... elkészítve mint egy férj számára felékesített menyasszony! És hallék nagy szózatot az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és nem lesz többé sem gyász, sem fájdalom, mert az elsők elmúltak.

MÁRIA M.: Mikor lesznek meg mindezek? (*Szünet.*) Miért nem kérdezed meg, hogy mikor válnak mindezek valóra?

LÁZÁR: Megkérdezhetem?

MÁRIA M.: Persze, hogy megkérdezheted — Lázár, ezt egyenesen elvárom tőled.

LÁZÁR: Mert erre kíváncsi az ember. Igaz, Mária? Azért?

MÁRIA M.: Tehát?!

LÁZÁR: Tehát... mikor lesznek meg mindezek. Mikor válnak ezek mind valóra?

Csönd.

MÁRIA M.: (*Szomorúan*) Nem tudom, Lázár. (*Szünet.*) Szeretném tudni, de nem tudom.

LÁZÁR: (*Vigasztalóan.*) Nem baj, Mária. Semmi az egész!

MÁRIA M.: Neked — ez! — semmi?!

LÁZÁR: Úgy értettem, hogy te nem tehetsz róla, ha nem tudod. (*Szünet.*) Viszont János megmondhatta volna.

MÁRIA M.: Azt mondta: hamar.

LÁZÁR: Igazán? — Akkor nincs vész, Mária.

MÁRIA M.: Mit tudod te, mennyi az a hamar az — isteni időben?

LÁZÁR: Mária, mi van az új, szent várossal?

MÁRIA M.: Ugyanaz, Lázár. — És mi van az emberekkel?

LÁZÁR: Tényleg, mi van az emberekkel?

MÁRIA M.: Ezt én! — kérdeztem előbb!

LÁZÁR: (*Vállat vont.*) Jó. — Ugyanaz.

MÁRIA M.: Úgy érted, hogy a régi eltakarja az újat?

LÁZÁR: Úgy értem. — Bár lehet, hogy egy kicsit szimplifikálom a kérdést. (*Szünet.*) Mária, Jézus meg akarta váltani a világot, de végül is nem sikerült neki.

MÁRIA M.: Ez a meggyőződésed, Lázár?

LÁZÁR: Ez a meggyőződés (Sóhaj.) Mi tudjuk már, hogy nem lehet megváltani a világot.

MÁRIA M.: Valóban tudjuk?

LÁZÁR: Valóban tudjuk. De úgy kell élnünk, mintha meg lehetne váltani a világot.

MÁRIA M.: Mintha — meg lehetne?

LÁZÁR: Mert így, csak így, sehogy másként nem lehet megváltani a világot.

MÁRIA M.: Furcsa gondolataid vannak, Lázár.

LÁZÁR: *(Nem reagál.)* Mert valami elkezdődött!... Valami megtörtént!...

MÁRIA M.: Letagadhatatlanul.

LÁZÁR: Visszavonhatatlanul!... Ezután úgy kell élnünk, hogy hirdessük az Igazság igazát!

MÁRIA M.: *(Anélkül, hogy Lázár felé fordulna.)* Íme eljött Lázár, az én testvérem.

LÁZÁR: Te mondd. *(Magasra emeli a lámpást, körülnéz, mint aki meg akar győződni arról, hogy nem hagyott ott valamit, mielőtt elmegy.)* Kerestelek, és megtaláltalak.

MÁRIA M.: Biztos vagy benne?

LÁZÁR: Hogy megtaláltalak?

MÁRIA M.: Hogy megtaláltál?!

LÁZÁR: Nem. Nem vagyok benne biztos. De kerestelek, Mária. *(Szünet.)* Lehet, hogy még — ma megtalállak.

MÁRIA M.: Ma? — Lehet. Hajnalodik már.

LÁZÁR: Hajnalodik. *(Elfújja a lámpást.)*

MÁRIA M.: ... és ragyognak a város falai...

A bejárati lépcső is ragyog a hajnali fényben. Lázár lassan felmegy a lépcsőn és eltűnik. Mária Magdolna pedig ül tovább.

Bottos Gerő: Magvető